

När och under vilka förhållanden sovjeterna bör organiseras.

För denna frågas besvarande hade jag uppställt de riktlinjer, som antogs av den Kommunistiska Internationalens andra kongress i Moskva. Men dessa riktlinjer har haft lika liten lycka som mina andra riktlinjer, i vilka jag behandlat villkoren för upptagande i den Kommunistiska Internationalen. De har blivit tolkade på så många olika sätt och lika vanställda som de 21 teserna, som behandlar villkoren för anslutning till Kommunistiska Internationalen, och som för närvarande så livligt diskuteras inom nästan alla partier.

Händelsernas utveckling i en del länder, isynnerhet Tyskland och Italien, har under de senaste veckorna lämnat ett synnerligen rikt material av fakta, genom vilket mina tankar om betingelserna för bildandet av sovjeterna allra bäst illustreras.

I riktlinjerna angående frågan om upprättandet av sovjeterna har vi nämnt, att man måste handskas varsamt med sovjetidén, att man på inga villkor får leka med densamma. Vi har sagt, att man under inga omständigheter kan benämna de obetydliga, stundom rentav drivhusmässiga organisationer, som i en del länder har uppstått under denna etikett, med namnet sovjeterna. Vi har sagt, att det allra första villkoret för bildande av verkliga arbetarsovjeterna är förhandenvarande av en revolutionär massrörelse, som är beredd att sätta maktens erövring genom proletariet på dagordningen.

Det är tydligt, att ingen av oss är eller kan vara i besittning av en termometer, som nog utvisar, att i det eller det landet och i det eller det ögonblicket den revolutionära stämningen redan har stigit så högt, att man utan den minsta risk kan sända ut parollen: nu går vi till val av sovjeterna. Om rörelsen utvecklar sig och mognar, är vi självklart underkastade risken att vara något för hastiga i vändningarna genom att för tidigt låta denna mening utgå. Men å andra sidan får vi icke glömma en annan fara: att vi låter det gynnsamma ögonblicket gå förbi och kommer försent genom att icke i tid uppfordra arbetarna att bilda sovjeterna. Detta kan i ojämförligt högre grad vara till skada för revolutionen.

Denna ståndpunkt illustreras allra bäst av följande två exempel.

I Tyskland har våra kamrater i K. P. D. redan för två månader sedan skickat ut parollen att ofördröjligen bilda arbetarsovjeterna. Detta inträffade vid samma tidpunkt, då Sovjetrepublikens röda armé stod utanför Warschaus portar, då den revolutionära stämningen i Tyskland steg dag för dag, då sinnesstämningen i Östpreussen var synnerligen upprörd, då den väldiga rörelsen under aktionsrådets banér uppstod i England, då med ett ord sagt man kunde vänta sig de viktigaste tilldragelser. Efter någon tid blev emellertid krigsgudinnan avogt stämd mot Sovjetrepublikens röda armé. I samband härmed började också den revolutionära stämningen i Tyskland att mattas. K. P. D.:s uppfordran att bilda sovjeterna fick nästan intet praktiskt resultat. Våra tyska kamrater måste då tillkännagiva för arbetarna, att det med hänsyn till de allmänna förhållandena just nu icke var möjligt att bilda arbetarsovjeterna, men att den *allmänna propagandan* för sovjeterna måste fortsättas, och att denna propaganda måste bedrivas inom proletarietets bredaste lager.

Hade våra tyska kamrater rätt? Var månne deras uppfordran till bildande av sovjeterna ett fel? Hade de icke begått en överilning genom för stor skyndsamhet? *Nej, och tusen gånger nej!* I det ögonblick, då K. P. D. uppmanade till bildande av sovjeterna, förefanns utan ringaste tvivel de objektiva förutsättningarna. Historiens hjul roterar i våra dagar mycket hastigt. På ett par veckor kan situationen understundom förändras på det mest häpnadsväckande sätt. Detta var också här fallet. Det oaktat var K. P. D.:s tillvägagångssätt alltigenom det rätta, och Tysklands arbetarklass har inget förlorat genom denna paroll. Våra tyska kamrater däremot har gått ett

steg framåt. Situationen hade blivit en annan. Arbetarsovjeterna visade sig i detta ögonblick omöjliga, och de breda lagren av Tysklands arbetare fick en åskådlig undervisning om de förutsättningar, under vilka ett oförtövat upprättande av sovjeter är möjligt. K. P. D.:s uppgift bestod nu i att ofördröjligen övergå till systematisk och ihärdig propaganda för sovjetidén överhuvud taget.

Italien erbjuder ett annat exempel. I samband med metallarbetarrörelsen reste sig för några veckor sedan i Italien en bred revolutionsvåg. Italiens arbetare tog fabriker och väerkstäder i besittning. Småbönderna skulle just sätta sig i besittning av jordgodsen. I städerna rådde en allmän revolutionär jäsning. Den borgerliga regeringen kände sig så osäker, att den nästan lät makten glida sig ur händerna. Den revolutionära flodböljan steg allt högre för varje dag.

Hade de italienska kamraterna då bort låta parollen utgå om oförtövat upprättande av arbetarsovjeter? Enligt vår mening hade de *obetingat bort göra detta*. Emedan de icke gjorde det, så försummade de sin klara och otvetydiga plikt. Det är ju möjligt, att en maning till ofördröjligt upprättande av sovjeter icke heller hade kunnat realiseras i Italien. Kanske hade också i Italien en fullständig seger för oss varit omöjlig under den givna situationen till följd av en mängd tillstötande omständigheter. Under en sådan situation och under sådana objektiva förutsättningar var det likväl de italienska kommunisternas *solklara plikt* att uppmana arbetarna att bilda arbetarsovjeter.

Man har sagt oss, att det fanns några italienska: socialister, som hade vägrat att vid detta tillfälle uppmana arbetarna att bilda sovjeter. De hade åberopat sig på mina riktlinjer i denna fråga, som antagits av den III. Internationalens andra kongress. Alldeles onödigt! Detta åberopande tål absolut ingen kritik. Aldrig någonsin eller på något ställe har jag sagt eller kunnat säga, att man blott vid sådana tillfällen borde uppfordra till organiserandet av sovjeter, då segern redan är vunnen, eller då segern är så gott som säker. Så göres icke en revolution, Sådana garantier kan vi icke fordra. En viss risk förefinnes alltid. Man får icke glömma, att sovjeterna icke upprättas, sedan segern redan är vunnen, *utan under själva striden, under själva organisationen av segern*. Anförarnas skicklighet måste bestå i att rätt kunna bedöma det rätta ögonblicket och i att kunna mobilisera arbetarna under sovjetbanéret. De italienska socialister, som under en sådan situation icke ville uppfordra arbetarna att bilda sovjeter, har därmed bevisat, att de antingen icke ville tro på revolutionen, eller att de icke förstod sig på, hur en revolution måste organiseras.

Propagandan för sovjetidén bedriver vi alltid och överallt oberoende av tillfälliga pendelrörelser, oberoende på graden av den revolutionära flodvågens stigande och sjunkande. Vi uppmanar till bildande av sovjeter, då revolutionsvågen breder ut sig, och då vi har något-sånär grundade förhoppningar, att vår uppfordran skall vinna gehör, bli understödd och förvärligad. De av våra kamrater, som är ärliga anhängare av den proletära revolutionen, får icke ett enda ögonblick glömma, att sovjeterna är huvudformen och *hävstången* för den proletära rörelsen. Det är visserligen sant, att varje hävstång måste hanteras med skicklighet. Men vi kommer aldrig att lära oss hantera denna hävstång, om vi varje gång, den skall brukas, ängsligt stoppar de behandskade händerna i fickorna. Vi är övertygade om, att våra italienska kamrater vid första lägliga tillfälle kommer att reparera sitt fel. Italien är just det land, där parollen om upprättande av arbetarsovjeter är som allra mognast och har de största utsikterna till framgång.

Stettin, 23 oktober. 1920.

G. SINOVJEV.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)